

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 21, 2025

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:954](#) 01-07-2025

Heeft het hof ten onrechte aan betrokkene een hoofdelijke betalingsverplichting voor het gehele bedrag aan wederrechtelijk verkregen voordeel opgelegd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:955](#) 01-07-2025

Heeft het hof ten onrechte aan betrokkene een hoofdelijke betalingsverplichting voor het gehele bedrag aan wederrechtelijk verkregen voordeel opgelegd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1043](#) 01-07-2025

Had het hof kenbaar in zijn oordeel moeten betrekken dat er al veel informatie over de verdachte beschikbaar was, nu namens de verdachte op dit punt verweer is gevoerd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1053](#) 01-07-2025

Kan uit de bewijsvoering worden afgeleid dat de geldbedragen afkomstig zijn uit drugshandel en/of enig misdrijf?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:835](#) 01-07-2025

Heeft het hof ten onrechte geoordeeld dat de gestelde bijzondere voorwaarden en het uit te oefenen toezicht dadelijk uitvoerbaar zijn?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1033](#) 01-07-2025

Kon het hof het openbaar ministerie niet-ontvankelijk verklaren in de vervolging wegens het gebruik voor strafrechtelijke doeleinden van de door de Duitse autoriteiten verstrekte informatie?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1042](#) 01-07-2025

Klacht omtrent gedeeltelijke toewijzing door het hof van de vordering tot vergoeding van de schade van de benadeelde en de in verband daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1010](#) 01-07-2025

Bewijsklachten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1032](#) 01-07-2025

Heeft de rechtbank ten onrechte het verzoek om een geldelijke tegemoetkoming in verband met de onttrekking aan het verkeer van een personenauto afgewezen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1012](#) 01-07-2025

Is aannemelijk dat de getuige niet binnen een aanvaardbare termijn kan worden gehoord als bedoeld in artikel 288 lid 1 onder a Sv?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1026](#) 01-07-2025

Is het recht tot strafvordering vervallen wegens verjaring?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1030](#) 01-07-2025

Kon de rechtbank oordelen dat het uitgrijzen van de geheimhoudersgegevens in deze zaak niet gelijkgesteld kan worden aan de vernietigen daarvan?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1044](#) 01-07-2025

Had het hof de voorzitter van AGWO moeten opdragen te onderzoeken of verwijdering van derdengegevens relevant was voor de context en behandeling van requirants klachten?

RECHTSPRAAK

Had het hof de voorzitter van AGWO moeten opdragen te onderzoeken of verwijdering van derdengegevens relevant was voor de context en behandeling van requirants klachten?

Had het hof de voorzitter van AGWO moeten opdragen te onderzoeken of verwijdering van derdengegevens relevant was voor de context en behandeling van requirants klachten?

Het cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering van het openbaar ministerie als bedoeld in artikel 37a lid 7 Sr. Het voert daartoe aan dat het hof de voorzitter van de multidisciplinaire commissie als bedoeld in artikel 37a lid 6 tot en met 9 Sr AGWO opdracht had moeten geven ‘de aanwezigheid van gegevens van derden en het eventueel verloren gaan van de context van requirants eventuele klachten en behandeling daarvan bij verwijdering van die gegevens, te onderzoeken’.

In zijn beschikking van 13 september 2022, ECLI:NL:HR:2022:1200 heeft de Hoge Raad, onder verwijzing naar de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 37a lid 6 tot en met 9 Sr, onder meer overwogen:

‘2.4.1 Met de invoering van artikel 37a leden 6 tot en met 9 Sr, in samenhang met het Besluit, heeft de wetgever willen voorzien in een met waarborgen omgeven regeling, waarin in specifieke gevallen het medisch beroepsgeheim kan worden doorbroken met als doel de rechter inzicht te geven in de vraag of tijdens het begaan van het feit bij de verdachte een gebrekkige ontwikkeling of ziekelijke stoornis van de geestvermogens bestond. Lid 7 van die bepaling vereist onder meer dat de penitentiële kamer van het hof machtiging verleent om, kort gezegd, de persoonsgegevens die de multidisciplinaire commissie heeft verkregen te gebruiken bij een op te stellen rapport of advies over de persoonlijkheid van de verdachte.

2.4.2 Voor het verlenen van de machtiging is op grond van artikel 37a lid 6 Sr in ieder geval vereist dat de verdachte wordt verdacht van een misdrijf dat is gericht tegen of gevaar veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam als bedoeld in artikel 38e Sr, en dat het

hof vaststelt dat de verdachte weigert medewerking te verlenen aan enig onderzoek als bedoeld in artikel 37a lid 4 Sr. Bij dit laatstgenoemde oordeel moet in ieder geval zijn voldaan aan de – door eisen van subsidiariteit ingegeven – voorwaarden in artikel 1.1, aanhef en onder i., van het Besluit om de verdachte te kunnen aanmerken als “weigerende observandus”.

2.4.3 Verder volgt uit de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis dat de beoordeling door het hof mede ertoe strekt te waarborgen dat in het voorliggende geval de doorbreking van het medisch beroepsgeheim en de inbreuk op verdachtes – mede door artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden gewaarborgde – recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer, beantwoordt aan de eisen van proportionaliteit. In het kader van deze individuele proportionaliteitstoets moet de rechter dus ook beoordelen of de doorbreking van het medisch beroepsgeheim wordt gerechtvaardigd door de omstandigheden van het concrete geval, waarbij onder meer aandacht kan zijn voor de aard en de ernst van het tenlastegelegde feit en de omstandigheden waaronder dit is gepleegd, wat overigens bekend is over (de persoon van) de verdachte, en de inhoud van het rapport van de multidisciplinaire commissie. De omvang van de motiveringsplicht ter zake is mede afhankelijk van wat door het openbaar ministerie en de verdediging wordt aangevoerd.’

Het hof heeft onder meer het volgende vastgesteld. De voorzitter van de AGWO heeft nader toegelicht dat de in het advies van de AGWO genoemde persoonsgegevens ‘in behoorlijke mate antwoord geven’ op de vragen in het rapport van het Pieter Baan Centrum en dat de betreffende rapporteurs bij beschikbaarheid van die gegevens tot een duidelijke conclusie hadden kunnen komen over de aan- of afwezigheid van een stoornis bij de verdachte en over de vraag of deze doorwerkte ten tijde van het ten laste gelegde. Het hof heeft daaruit afgeleid dat de te verstrekken gegevens een ‘substantiële toegevoegde waarde’ zullen hebben voor het nadere onderzoek naar de aan- of afwezigheid van een gebrekkige ontwikkeling of ziekelijke stoornis van de geestvermogens en de eventuele toerekenbaarheid van het ten laste gelegde en het mogelijke recidivegevaar. Daarbij heeft het hof in zijn overwegingen betrokken dat de voorzitter van de AGWO heeft verklaard dat – als zich (medische) persoonsgegevens van de ex-vriendin van de verdachte tussen de persoonsgegevens van de verdachte bevinden – hij erop zal toezien dat die (medische) persoonsgegevens van de ex-vriendin zullen worden verwijderd zonder dat het verwijderen van die (medische) persoonsgegevens afdoet aan ‘de context’ van de persoonsgegevens van de verdachte. Het mede hierop gebaseerde oordeel van het hof dat de vordering kan worden toegewezen, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd. Tot het (doen) verrichten van nader onderzoek was het hof niet gehouden.

Het cassatiemiddel faalt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-07-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1044

Zaaknummer: 24/04401

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en R. Kuiper

Advocaten: M. Rafik

Wetsartikelen: 37a Sr, 38e Sr en 37b Sr

RECHTSPRAAK

Is aannemelijk dat de getuige niet binnen een aanvaardbare termijn kan worden gehoord als bedoeld in artikel 288 lid 1 onder a Sv?

Is aannemelijk dat de getuige niet binnen een aanvaardbare termijn kan worden gehoord als bedoeld in artikel 288 lid 1 onder a Sv?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat onaannemelijk is dat [getuige] binnen een aanvaardbare termijn als getuige kan worden gehoord.

In zijn arrest van 29 maart 2022, ECLI:NL:HR:2022:466, heeft de Hoge Raad overwogen dat bij de toepassing van artikel 288 lid 1 aanhef en onder a Sv de vraag voorop staat of het mogelijk is de getuige binnen afzienbare termijn te (doen) horen. De Hoge Raad heeft daarover onder meer opgemerkt:

‘2.4.4 Toepassing van artikel 288 lid 1, aanhef en onder a, Sv kan onder meer aan de orde zijn als het gaat om een getuige die niet traceerbaar is of als te verwachten valt dat de getuige pas na verloop van lange tijd kan worden gehoord. De mogelijkheid om op grond van die bepaling af te zien van het oproepen van de getuige laat echter onverlet dat de rechter, voordat hij uitspraak doet, zich ervan dient te vergewissen dat de procedure in haar geheel voldoet aan het door artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) gewaarborgde recht op een eerlijk proces. Dit volgt onder meer uit de jurisprudentie van het Europees hof voor de rechten van de mens (hierna: EHRM) over het door artikel 6 lid 3, aanhef en onder d, EVRM gewaarborgde ondervragingsrecht. Deze rechtspraak houdt, voor zover hier van belang, het navolgende in.

2.4.5 Waar het gaat om zogenoemde “prosecution witnesses” houdt de rechtspraak van het EHRM in, kort gezegd, dat in bepaalde gevallen het belang bij het oproepen en horen van de getuige moet worden voorondersteld. Dat betekent echter niet dat elk (herhaald) verzoek tot het oproepen en horen van een getuige die al een belastende verklaring heeft afgelegd, door de rechter zonder meer moet worden toegewezen. Er kan een “good reason for the witness’s non-attendance” bestaan. Zo’n goede reden kan zijn gelegen in “the witness’s absence owing to

unreachability". Het bestaan van deze laatstgenoemde reden is niet afhankelijk van het belang van de verklaring, maar wordt bepaald door - kort gezegd - de inspanningen van de autoriteiten om een ondervragingsgelegenheid te realiseren.

Het EHRM heeft hierover het volgende overwogen in de zaak Schatschaschwili tegen Duitsland (EHRM 15 december 2015, nr. 9154/10):

"120. In cases concerning a witness's absence owing to unreachability, the Court requires the trial court to have made all reasonable efforts to secure the witness's attendance (see *Gabrielyan v. Armenia*, no. 8088/05, § 78, 10 April 2012; *Tseber v. the Czech Republic*, no. 46203/08, § 48, 22 November 2012; and *Kostecki v. Poland*, no. 14932/09, §§ 65 and 66, 4 June 2013). The fact that the domestic courts were unable to locate the witness concerned or the fact that a witness was absent from the country in which the proceedings were conducted was found not to be sufficient in itself to satisfy the requirements of Article 6 § 3 (d), which require the Contracting States to take positive steps to enable the accused to examine or have examined witnesses against him (see *Gabrielyan*, cited above, § 81; *Tseber*, cited above, § 48; and *Lučić v. Croatia*, no. 5699/11, § 79, 27 February 2014). Such measures form part of the diligence which the Contracting States have to exercise in order to ensure that the rights guaranteed by Article 6 are enjoyed in an effective manner (see *Gabrielyan*, cited above, § 81, with further references). Otherwise, the witness's absence is imputable to the domestic authorities (see *Tseber*, cited above, § 48, and *Lučić*, cited above, § 79).

121. It is not for the Court to compile a list of specific measures which the domestic courts must have taken in order to have made all reasonable efforts to secure the attendance of a witness whom they finally considered to be unreachable (see *Tseber*, cited above, § 49). However, it is clear that they must have actively searched for the witness with the help of the domestic authorities including the police (see *Salikhov*, cited above, §§ 116-17; *Prăjină v. Romania*, no. 5592/05, § 47, 7 January 2014; and *Lučić*, cited above, § 79) and must, as a rule, have resorted to international legal assistance where a witness resided abroad and such mechanisms were available (see *Gabrielyan*, cited above, § 83; *Fąfrowicz*, cited above, § 56; *Lučić*, cited above, § 80; and *Nikolitsas*, cited above, § 35)."

Het hof heeft aan het oordeel dat het onaannemelijk is dat [getuige] binnen aanvaardbare termijn als getuige kan worden gehoord, in de kern ten grondslag gelegd dat in eerste aanleg is geprobeerd om [getuige] als getuige te horen, maar dat dit toen niet is gelukt omdat hij onvindbaar is gebleken, dat het dossier geen aanknopingspunten bevat over de huidige verblijfplaats van de getuige en dat de verdediging zelf geen enkel nader aanknopingspunt heeft aangeleverd over die verblijfplaats. Dat oordeel is ontoereikend gemotiveerd. Het hof heeft er namelijk niet blijk van gegeven te hebben onderzocht of nog (aanvullende)

inspanningen konden worden verricht om te bewerkstelligen dat de getuige in hoger beroep kon worden gehoord. Het betrekken van het schriftelijk standpunt van de advocaat-generaal, volstaat daarvoor niet. Dat standpunt heeft immers uitsluitend betrekking op de periode tussen 17 augustus 2017 en 29 juni 2020, terwijl niet concreet is vermeld welke inspanningen in die periode zijn verricht om nadere (contact)gegevens van de getuige te verkrijgen. Ook de enkele omstandigheid dat de verdediging geen nader aanknopingspunt over de verblijfplaats van de getuige heeft aangeleverd, kan de afwijzing niet zelfstandig dragen, nu de inspanningen van de autoriteiten om een ondervragingsgelegenheid te realiseren, in dit verband beslissend zijn en het hof daarbij niet heeft vastgesteld dat de verdediging over een reële mogelijkheid beschikte om die verblijfplaats te achterhalen en kenbaar te maken.

Het cassatiemiddel slaagt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-07-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1012

Zaaknummer: 23/00866

Rechters: M.J. Borgers, C. Caminada en C.N. Dalebout

Advocaten: E.E.W.J. Maessen

Wetsartikelen: 288 Sv en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Is het recht tot strafvordering vervallen wegens verjaring?

Is het recht tot strafvordering vervallen wegens verjaring?

Het cassatiemiddel voert aan dat het recht tot strafvordering wegens verjaring is vervallen.

Aan de verdachte is – zakelijk weergegeven – onder meer ten laste gelegd:

- onder 1 primair A en 2 primair A: gekwalificeerde diefstal door twee of meer verenigde personen, respectievelijk gepleegd op of omstreeks 22 en/of 23 september 1998 en op of omstreeks 28 en/of 29 september 1998;
- onder 1 primair B en 2 primair B en C: gekwalificeerde diefstal door twee of meer verenigde personen, respectievelijk gepleegd op of omstreeks 23 september 1998 en op of omstreeks 29 september 1998;
- onder 1 subsidiair B en 2 subsidiair B en C: (schuld)heling, respectievelijk gepleegd op of omstreeks 23 september 1998 en op of omstreeks 29 september 1998;
- onder 7: gekwalificeerde diefstal, gepleegd op of omstreeks 26 maart 1999.

Het hof heeft de verdachte veroordeeld voor, kort gezegd, de feiten die onder 1 primair A en B, 2 primair A, B en C, en 7 zijn ten laste gelegd.

Het recht tot strafvervolgung voor de hierboven genoemde ten laste gelegde feiten is vervallen. Wat betreft het onder 1 primair A en B, 2 primair A, B en C, en 7 ten laste gelegde staan de redenen daarvoor vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2. Op vergelijkbare gronden moet ook wat betreft het onder 1 subsidiair B en 2 subsidiair B en C ten laste gelegde – op welk feit steeds een gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren is gesteld – worden geoordeeld dat het recht tot strafvervolgung voor deze feiten is vervallen.

De Hoge Raad zal wat betreft de ten laste gelegde feiten het openbaar ministerie niet-ontvankelijk verklaren in de vervolging.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-07-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1026

Zaaknummer: 23/00951

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en F. Posthumus

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 70 Sr

RECHTSPRAAK

Kon de rechtbank oordelen dat het uitgrijzen van de geheimhoudersgegevens in deze zaak niet gelijkgesteld kan worden aan de vernietigen daarvan?

Kon de rechtbank oordelen dat het uitgrijzen van de geheimhoudersgegevens in deze zaak niet gelijkgesteld kan worden aan de vernietigen daarvan?

Wenk

Het cassatiemiddel klaagt over de gegrondverklaring van het beklag en in het bijzonder over het oordeel van de rechtbank dat het uitgrijzen van geheimhoudersgegevens in deze zaak niet gelijkgesteld kan worden aan het vernietigen daarvan.

Van vernietiging van geheimhoudersgegevens is ook sprake als die gegevens niet meer kenbaar zijn door bewerking van de gegevensdrager of de digitale voorziening waarmee de gegevens raadpleegbaar zijn, waarbij de gekozen werkwijze zo moet zijn ingericht dat is verzekerd dat die gegevens geen deel uitmaken van de processtukken en dat daarop in het verdere verloop van het strafproces geen acht wordt geslagen.

Om in een voorkomend geval rechterlijke controle mogelijk te maken op de manier van vernietiging in het licht van het vereiste, moet van de vernietiging voldoende nauwkeurig verslag worden gedaan in een proces-verbaal. In het bijzonder moet in het proces-verbaal inzicht worden gegeven in de manier waarop is gewaarborgd dat personen die op enigerlei wijze bij het opsporingsonderzoek betrokken (zullen) zijn op geen enkele wijze toegang kunnen krijgen tot de betreffende gegevens.

Als bij die vernietiging gebruik wordt gemaakt van technische voorzieningen, moeten deze zo zijn ingericht dat kan worden nagegaan of is voldaan aan het vereiste dat de gegevens niet meer kenbaar zijn, bijvoorbeeld door middel van een geautomatiseerde registratie waarbij wordt bijgehouden welke handelingen binnen het systeem hebben plaatsgevonden en door wie deze zijn verricht. (Vgl. HR 20 september 2022, ECLI:NL:HR:2022:1257, HR 12 maart 2024,

ECLI:NL:HR:2024:375, r.o. 6.7.2 en HR 15 april 2025, ECLI:NL:HR:2025:578, r.o. 3.4.1-3.4.3.)

Aan het oordeel van de rechtbank dat het uitgrijzen van de geheimhoudersgegevens in deze zaak niet gelijkgesteld kan worden aan het vernietigen daarvan heeft zij in de kern ten grondslag gelegd dat deze gegevens zich nog in het onderzoeksdossier bevinden, dat de beveiliging die tegen kennisneming daarvan is aangebracht – het uitgrijzen – ongedaan kan worden gemaakt en dat de waarborgen die de officier van justitie heeft genoemd dat niet anders maken.

Het oordeel van de rechtbank is niet toereikend gemotiveerd. In het licht van de waarborgen van de FIOD, die onder meer – kort gezegd – inhouden dat (i) gebruik wordt gemaakt van digitale profielen waardoor leden van het onderzoeksteam uitgegrijste gegevens niet kunnen ontgrijzen, (ii) handelingen die betrekking hebben op uitgrijzen en ontgrijzen worden geverbaliseerd en (iii) het ontgrijzen alleen plaatsvindt na een onherroepelijk oordeel van een (geheimhouders)officier van justitie of – als een bevel tot vernietiging als bedoeld in artikel 126aa lid 2 Sv is gegeven – van een rechter en na aanvullende toestemming van de FIOD directeur opsporing, behoeft immers nadere motivering waarom niet is voldaan aan de vereisten dat de uitgegrijste gegevens niet meer kenbaar zijn en dat is verzekerd dat die gegevens geen deel uitmaken van de processtukken en dat daarop in het verdere verloop van het strafproces geen acht wordt geslagen.

Dat wordt niet anders doordat de rechtbank heeft overwogen dat ontgrijzen automatisch gebeurt als het containerbestand wordt losgekoppeld en opnieuw wordt ingeladen in een andere onderzoeksomgeving, nu de rechtbank geen vaststellingen heeft gedaan over de vraag welke (al dan niet bij het opsporingsonderzoek betrokken) personen deze handelingen kunnen verrichten. Hierbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat de officier van justitie bij de behandeling in raadkamer van 23 november 2023 – in reactie op de opmerking van een van de klagers dat bij het maken van een kopie alle uitgegrijste stukken weer zichtbaar worden – heeft gesteld dat de rechercheurs niet uit Forensic Toolkit kunnen kopiëren en dat alleen een digitale medewerker geheimhouding uitgegrijste gegevens weer toegankelijk kan maken.

Het cassatiemiddel slaagt.

De redactie, juli 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-07-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1030

Zaaknummer: 24/02905

Rechters: M.J. Borgers, T. Kooijmans en F. Posthumus

Wetsartikelen: 126aa Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Heeft de rechtbank ten onrechte het verzoek om een geldelijke tegemoetkoming in verband met de onttrekking aan het verkeer van een personenauto afgewezen?***Heeft de rechtbank ten onrechte het verzoek om een geldelijke tegemoetkoming in verband met de onttrekking aan het verkeer van een personenauto afgewezen?***

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) de afwijzing door de rechtbank van het verzoek om een geldelijke tegemoetkoming als bedoeld in artikel 33c lid 2 in samenhang met artikel 36b lid 2 Sr in verband met de onttrekking aan het verkeer van een personenauto.

Op grond van artikel 33c lid 2 Sr in samenhang met artikel 36b lid 2 Sr kent de rechter een geldelijke tegemoetkoming toe als dat nodig is om te voorkomen dat degene aan wie de onttrokken voorwerpen toebehoren door die onttrekking onevenredig zou worden getroffen. Deze regeling strekt er mede toe dat het in artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM neergelegde recht op ongestoord genot van eigendom, wordt gewaarborgd. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt immers dat, wanneer een inbreuk op het eigendom een ‘individual and excessive burden’ op de betrokken persoon legt, geen sprake is van de ‘fair balance’ die op grond van artikel 1 Eerste Protocol moet bestaan tussen het algemeen belang enerzijds en de bescherming van individuele rechten anderzijds. (Vgl. bijvoorbeeld EHRM 24 oktober 1986, nr. 9118/80 (*Agosi/Verenigd Koninkrijk*) en EHRM 28 juni 2018, nr. 1828/06 (*G.I.E.M. S.R.L. e.a./Italië*).)

Of de eigenaar van het voorwerp zonder geldelijke tegemoetkoming onevenredig wordt getroffen, moet worden beoordeeld aan de hand van de omstandigheden van het geval. Daarbij kan van belang zijn hoe de eigenaar van het voorwerp zich in relatie tot dat voorwerp heeft gedragen, wat de waarde van het onttrokken voorwerp is, en welk eventueel voordeel de Staat na de onttrekking met betrekking tot dat voorwerp verkrijgt, bijvoorbeeld door de verkoop (van onderdelen) daarvan. (Vgl. HR 10 juli 2018, ECLI:NL:HR:2018:1156.) Voor de waarde van het onttrokken voorwerp moet daarbij in beginsel worden uitgegaan van de toestand waarin het voorwerp verkeert ten tijde van de inbeslagneming van dat voorwerp.

De rechtbank heeft geoordeeld dat de belanghebbende niet onevenredig is getroffen door de onttrekking aan het verkeer van de personenauto en heeft het verzoek om een geldelijke tegemoetkoming afgewezen. In dat oordeel heeft de rechtbank uitsluitend betrokken dat het 'onwaarschijnlijk' is dat de Staat voordeel heeft verkregen, dat de belanghebbende de betreffende auto via Marktplaats heeft gekocht, en dat de belanghebbende 'na de inbeslagneming' geen contact met de verkoper heeft opgenomen om verhaal te halen of navraag te doen naar de herkomst van de auto. In het licht van wat hiervoor is vooropgesteld, heeft de rechtbank haar oordeel daarmee niet toereikend gemotiveerd, omdat de rechtbank niet de waarde van het voorwerp ten tijde van de inbeslagneming heeft betrokken en ook niet nader heeft uiteengezet waarom het gedrag van de belanghebbende zou maken dat zij niet onevenredig wordt getroffen door aan haar geen geldelijke tegemoetkoming toe te kennen.

Het cassatiemiddel slaagt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-07-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1032

Zaaknummer: 23/03571

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Advocaten: H.M.A. van den Boogaard

Wetsartikelen: 33c Sr en 36b Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Wenk

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat het nemo tenetur-beginsel is geschonden.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3 en 4.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over (de motivering van) de bewezenverklaring van het subsidiair ten laste gelegde.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, faalt het. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3 en 5.2 tot en met 5.6.

Het cassatiemiddel klaagt verder onder meer dat niet is beslist op het beroep op overschrijding van de redelijke termijn in eerste aanleg dat namens de verdachte is gedaan.

Volgens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep heeft de raadsman van de verdachte daar het woord gevoerd overeenkomstig de bij de stukken gevoegde pleitnota. Deze pleitnota houdt onder meer in:

‘6. Enige opmerkingen over strafsoort en strafmaat

(...)

6.3 Op grond van artikel 6 EVRM heeft iemand die strafrechtelijk wordt vervolgd, recht op

berechting van zijn zaak binnen “een redelijke termijn”. Daarvan is volgens de vaste rechtspraak van de Hoge Raad sprake als een zaak binnen twee jaar in eerste aanleg is afgerond. Een belangrijk standaardarrest is Hoge Raad, 3 oktober 2000, NJ 2000, 721. De autoriteiten meenden zelf dat zij verdachten de cautie moesten verlenen op 11 oktober 2016. Dan is het niet meer dan gerechtvaardigd om uit te gaan van een criminal charge vanaf dat moment. Dan zijn we sindsdien bijna 5 jaar verder. Een (aanzienlijke) overschrijding van de redelijke termijn. Het is bovendien de keus van het OM te appelleren en cliënt nog langer in onzekerheid te laten verkeren.

6.4 Uw Hof zal een afweging moeten maken tussen enerzijds het belang van de verdachte en anderzijds het belang van de gemeenschap bij normhandhaving door berechting. Nu wil de verdediging niet zo ver gaan dat zulks moet leiden tot de niet-ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie, ik verzoek u wel met de lange termijn rekening te houden bij uw eventuele strafrechtelijke bejegening.’

Gelet op wat de raadsman heeft aangevoerd over de overschrijding van de redelijke termijn in eerste aanleg, had het hof hierover een gemotiveerde beslissing moeten nemen. Omdat zo’n beslissing in de uitspraak van het hof ontbreekt, is het cassatiemiddel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad zal de zaak zelf afdoen. Aangenomen moet worden dat in eerste aanleg de redelijke termijn van berechting als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde taakstraf van 240 uren, subsidiair 120 dagen hechtenis.

De redactie, juli 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-07-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1010

Zaaknummer: 22/03686

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en C.N. Dalebout

Advocaten: J. Kuijper en D.W.E. Sternfeld

Wetsartikelen: 6 EVRM, 10a AWR en 69 AWR

RECHTSPRAAK

Kon het hof het openbaar ministerie niet-ontvankelijk verklaren in de vervolging wegens het gebruik voor strafrechtelijke doeleinden van de door de Duitse autoriteiten verstrekte informatie?

Kon het hof het openbaar ministerie niet-ontvankelijk verklaren in de vervolging wegens het gebruik voor strafrechtelijke doeleinden van de door de Duitse autoriteiten verstrekte informatie?

Wenk

De cassatiemiddelen komen op tegen de beslissing van het hof tot niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de vervolging van de verdachte. Het eerste cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat het openbaar ministerie toestemming aan de Duitse autoriteiten had moeten vragen voor het gebruik voor strafrechtelijke doeleinden van de door het Bundeszentralamt für Steuern spontaan verstrekte informatie. Het tweede cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de door het Bundeszentralamt für Steuern verstrekte informatie door het openbaar ministerie is gebruikt voor strafrechtelijke doeleinden. De cassatiemiddelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

Overeenkomstig artikel 27 lid 2 Belastingverdrag Nederland-Duitsland en artikel 16 lid 1 (oud) Richtlijn 2011/16/EU mogen de spontaan door de Duitse autoriteiten verstrekte gegevens worden gebruikt voor de in die bepalingen genoemde doeleinden, zonder dat daarvoor toestemming van de Duitse autoriteiten is vereist. Tot deze doeleinden behoren onder meer het gebruik van de gegevens voor handhaving of vervolging ter zake van de in artikel 27 lid 1 Belastingverdrag Nederland-Duitsland genoemde belastingen respectievelijk het gebruik van de gegevens in mogelijk tot bestraffing leidende gerechtelijke procedures wegens overtreding van de belastingwetgeving. Op grond van artikel 27 lid 2 Belastingverdrag Nederland-Duitsland en artikel 16 lid 2 (oud) Richtlijn 2011/16/EU is wel toestemming van de bevoegde autoriteiten vereist bij het gebruik voor andere dan de in die bepalingen vermelde doeleinden, waaronder de vervolging wegens niet-fiscale delicten.

Het hof heeft onder meer het volgende vastgesteld. Bij e-mailbericht van 30 september 2016 heeft het Duitse Bundeszentralamt für Steuern spontaan gegevens verstrekt aan het Central Liaison Office van de Nederlandse Belastingdienst. Daarbij ging het om gegevens over bij de Banque et Caisse d'Épargne et de l'État in Luxemburg aangehouden bankrekeningen met betrekking tot (rechts)personen die in relatie staan tot Nederland. In de aanhef van het e-mailbericht was vermeld: 'Informationsaustausch nach unserem Doppelbesteuerungsabkommen und der Richtlinie 2011/16/EU des Rates der Europäischen Union (Exchange of Information pursuant to our Double Taxation Convention and under Council Directive 2011/16/EU)'. Verder hield het e-mailbericht onder meer in: 'Diese Informationen unterliegen den Geheimhaltungsbestimmungen der oben genannten Regelungen und dürfen nur für die dort genannten steuerlichen Zwecke verwendet werden.'

Op grond van dit e-mailbericht bestond het vermoeden dat ingezetenen van Nederland over een buitenlandse bankrekening beschikten, terwijl de saldi van die bankrekening niet zouden zijn meegenomen in de aangiften voor de inkomstenbelasting van de betreffende belastingplichtigen. Aan de betrokken belastingplichtigen, onder wie de verdachte, is op grond van artikel 47 AWR door middel van vragenbrieven namens de inspecteur gevraagd om informatie over buitenlands vermogen te verstrekken, dan wel boeken, bescheiden of andere gegevensdragers ter beschikking te stellen.

Verschillende belastingplichtigen, onder wie de verdachte, hebben geweigerd om de gevraagde inlichtingen te verstrekken en/of bescheiden ter beschikking te stellen. De Belastingdienst heeft aan het openbaar ministerie verzocht deze personen te vervolgen wegens het niet voldoen aan de informatieplicht van artikel 47 lid 1 AWR. Dat niet voldoen aan de informatieplicht is strafbaar gesteld bij de artikelen 68 in samenhang met 69 van de AWR.

Het hof heeft het in het e-mailbericht opgenomen voorbehoud, dat de verstrekte informatie alleen voor 'steuerlichen Zwecke' mag worden gebruikt, zo uitgelegd dat deze informatie alleen voor de in het Belastingverdrag Nederland-Duitsland genoemde 'belastingdoeleinden' mag worden aangewend. Het hof heeft daaraan de gevolgtrekking verbonden dat de betreffende informatie – behoudens aanvullende toestemming van de Duitse autoriteiten – niet voor 'strafrechtelijke doeleinden', zoals de vervolging wegens een fiscaal delict, mag worden gebruikt. Het hof heeft vervolgens geoordeeld dat sprake is van 'niet geoorloofd gebruik van de (voor fiscale doeleinden verkregen) gegevens voor deze strafprocedure'. Het hof heeft daartoe overwogen dat de Belastingdienst zonder de uit het buitenland verkregen informatie geen vragen aan de verdachte zou hebben gesteld over zijn buitenlandse vermogen en dat de verstrekte gegevens daarom 'ten grondslag liggen aan het strafrechtelijke redelijk vermoeden van schuld dat de verdachte de informatieplicht zou hebben geschonden'. Op basis van deze oordelen heeft het hof het openbaar ministerie niet-ontvankelijk verklaard in

de vervolging van de verdachte wegens schending van de beginselen van een goede procesorde.

Het oordeel van het hof dat, gelet op de inhoud van het e-mailbericht, de verstrekte informatie niet voor de vervolging van een fiscaal delict mocht worden gebruikt, is niet begrijpelijk.

Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het e-mailbericht, mede gelet op de verwijzingen daarin naar het Belastingverdrag Nederland-Duitsland en de Richtlijn 2011/16/EU, ertoe strekt dat gehandeld wordt overeenkomstig het juridische kader. In het licht daarvan kan het e-mailbericht moeilijk anders worden opgevat dan dat de verstrekte gegevens mochten worden gebruikt voor de in die bepalingen genoemde doeleinden, zonder dat daarvoor toestemming van de Duitse autoriteiten was vereist. Tot deze doeleinden behoren onder meer het gebruik van de gegevens voor de vervolging ter zake van de in artikel 27 lid 1 Belastingverdrag Nederland-Duitsland genoemde belastingen respectievelijk het gebruik van de gegevens in mogelijk tot bestraffing leidende gerechtelijke procedures wegens overtreding van de belastingwetgeving, waaronder begrepen de vervolging van de verdachte naar aanleiding van het niet voldoen aan de informatievordering op grond van artikel 47 AWR met het oog op een correcte belastingheffing.

Gelet hierop is ook het oordeel van het hof dat sprake was van ‘niet geoorloofd gebruik van de (voor fiscale doeleinden verkregen) gegevens voor deze strafprocedure’, niet begrijpelijk. Van belang hierbij is dat de verdachte door het openbaar ministerie wordt vervolgd voor het niet-voldoen aan een verzoek om informatie aan de Belastingdienst te verstrekken over zijn buitenlandse vermogen, waarbij de verplichting tot het verstrekken van die informatie voortkomt uit het – in het licht van het hiervoor weergegeven juridisch kader toegelaten – gebruik van de door de Duitse autoriteiten verstrekte informatie. Uit de door het hof in aanmerking genomen feiten en omstandigheden kan immers niet volgen dat sprake was van ‘ongeoorloofd’ gebruik van gegevens.

Daar komt bij dat uit die feiten en omstandigheden ook niet kan volgen dat in dit geval sprake was van ‘gebruik’ van de gegevens ‘voor de(ze) strafprocedure’. De strafrechtelijke vervolging ziet immers louter op het niet voldoen aan het verzoek om informatie. Over die informatieweigering hebben de Duitse autoriteiten geen gegevens verstrekt.

Ook voor het overige kunnen de overwegingen van het hof niet zijn oordeel dragen dat het openbaar ministerie niet-ontvankelijk is in de vervolging van de verdachte wegens schending van de beginselen van de behoorlijke procesorde.

De cassatiemiddelen slagen.

De redactie, juli 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-07-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1033

Zaaknummer: 24/01532

Rechters: M.J. Borgers, J.A.R. van Eijsden en A.L.J. van Strien

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 47 AWR, 68 AWR en 69 AWR

RECHTSPRAAK

Klacht omtrent gedeeltelijke toewijzing door het hof van de vordering tot vergoeding van de schade van de benadeelde en de in verband daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel.

Klacht omtrent gedeeltelijke toewijzing door het hof van de vordering tot vergoeding van de schade van de benadeelde en de in verband daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel.

Het cassatiemiddel klaagt over de gedeeltelijke toewijzing door het hof van de vordering tot vergoeding van immateriële schade van de [benadeelde] en de in verband daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel.

Het hof heeft bewezen verklaard dat de verdachte de benadeelde partij gedurende ruim zeven maanden heeft belaagd door haar veel berichten te sturen, te bellen en audioberichten in te spreken, en diverse filmpjes van haar op YouTube te plaatsen met daarbij onder meer de tekst 'Goedkope hoertje [benadeelde] uit [plaats]' en 'Snitch uit [plaats]'. Het hof heeft verder vastgesteld dat de verdachte een foto en de gegevens van de benadeelde partij (waaronder haar adres en telefoonnummer) op een sekssite heeft geplaatst, waarna zij per dag wel twintig reacties van mannen kreeg. Daarnaast heeft het hof overwogen dat de verdachte door zijn handelen herhaaldelijk inbreuk heeft gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van de benadeelde partij en dat hij de benadeelde partij aanzienlijk leed heeft toegebracht en angst bij haar heeft veroorzaakt. Het daarop gebaseerde oordeel van het hof dat de vordering van de benadeelde partij tot vergoeding van immateriële schade voor gedeeltelijke toewijzing in aanmerking komt, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk, in aanmerking genomen dat op grond van artikel 6:106 aanhef en onder b BW voor vergoeding van immateriële schade onder meer plaats is als gelet op de aard en de ernst van de normschending en de nadelige gevolgen daarvan voor de benadeelde sprake is van een aantasting in de persoon op andere wijze of als de benadeelde in zijn eer of goede naam is geschaad. In dat verband is nog van belang dat de benadeelde partij haar vordering op deze beide – door de rechtbank in haar vonnis overgenomen – gronden heeft gebaseerd, en het hof

dat wat de verdediging in hoger beroep over de vordering naar voren heeft gebracht kennelijk heeft begrepen en kunnen begrijpen als slechts een verzoek tot 'matiging' van het overeenkomstig de vordering in eerste aanleg toegewezen bedrag van € 2000, welk verzoek het hof heeft gehonoreerd.

Het cassatiemiddel faalt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-07-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1042

Zaaknummer: 23/01303

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en C.N. Dalebout

Advocaten: N. van Schaik en H. Brentjes

Wetsartikelen: 36f Sr en 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Kan uit de bewijsvoering worden afgeleid dat de geldbedragen afkomstig zijn uit drugshandel en/of enig misdrijf?

Kan uit de bewijsvoering worden afgeleid dat de geldbedragen afkomstig zijn uit drugshandel en/of enig misdrijf?

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van het ten laste gelegde medeplegen van witwassen van geldbedragen (van in totaal € 21.025). Daartoe wordt onder meer aangevoerd dat uit de bewijsvoering niet kan volgen dat de bewezen verklaarde contante betalingen uit drugshandel en/of uit enig misdrijf afkomstig zijn.

De klacht slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4 tot en met 13.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-07-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1053

Zaaknummer: 23/02372

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en T.B. Trotman

Advocaten: E.E.W.J. Maessen

Wetsartikelen: 420bis Sr en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft het hof ten onrechte geoordeeld dat de gestelde bijzondere voorwaarden en het uit te oefenen toezicht dadelijk uitvoerbaar zijn?

Heeft het hof ten onrechte geoordeeld dat de gestelde bijzondere voorwaarden en het uit te oefenen toezicht dadelijk uitvoerbaar zijn?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof toepassing heeft gegeven aan artikel 14e Sr en heeft bevolen dat de gestelde bijzondere voorwaarden en het uit te oefenen toezicht dadelijk uitvoerbaar zijn.

Een rechterlijke uitspraak mag in de regel pas ten uitvoer worden gelegd nadat zij onherroepelijk is geworden. De in artikel 14e Sr voorziene uitzondering op deze regel over de dadelijke uitvoerbaarheid van de op grond van artikel 14c Sr gestelde bijzondere voorwaarden of het uit te oefenen toezicht kan voor de veroordeelde verstrekkende gevolgen hebben. Onder meer daarom zal de rechter in de motivering van zijn bevel tot dadelijke uitvoerbaarheid ervan blijk moeten geven dat aan de in artikel 14e Sr gestelde voorwaarden is voldaan. (Vgl. HR 10 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:537.)

De uitspraak van het hof voldoet niet aan deze motiveringsverplichting nu uit de feiten niet zonder meer volgt dat er ernstig rekening mee moet worden gehouden dat de verdachte opnieuw een misdrijf zal begaan dat gericht is tegen of gevaar veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van een of meer personen.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal de zaak zelf afdoen en het bevel tot dadelijke uitvoerbaarheid vernietigen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-07-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:835

Zaaknummer: 24/00080

Rechters: V. van den Brink, T.B. Trotman en R. Kuiper

Advocaten: E.E.W.J. Maessen

Wetsartikelen: 14e Sr

RECHTSPRAAK

Had het hof kenbaar in zijn oordeel moeten betrekken dat er al veel informatie over de verdachte beschikbaar was, nu namens de verdachte op dit punt verweer is gevoerd?

Had het hof kenbaar in zijn oordeel moeten betrekken dat er al veel informatie over de verdachte beschikbaar was, nu namens de verdachte op dit punt verweer is gevoerd?

Het cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering van de officier van justitie als bedoeld in artikel 37a lid 7 Sr. Het voert daartoe aan dat het hof niet kenbaar in zijn oordeel heeft betrokken dat er al veel informatie over de verdachte beschikbaar was, terwijl namens de verdachte op dit punt verweer is gevoerd.

In zijn beschikking van 13 september 2022, ECLI:NL:HR:2022:1200 heeft de Hoge Raad, onder verwijzing naar de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 37a lid 6 tot en met 9 Sr, onder meer overwogen:

‘2.4.1 Met de invoering van artikel 37a leden 6 tot en met 9 Sr, in samenhang met het Besluit, heeft de wetgever willen voorzien in een met waarborgen omgeven regeling, waarin in specifieke gevallen het medisch beroepsgeheim kan worden doorbroken met als doel de rechter inzicht te geven in de vraag of tijdens het begaan van het feit bij de verdachte een gebrekkige ontwikkeling of ziekelijke stoornis van de geestvermogens bestond. Lid 7 van die bepaling vereist onder meer dat de penitentiaire kamer van het hof machtiging verleent om, kort gezegd, de persoonsgegevens die de multidisciplinaire commissie heeft verkregen te gebruiken bij een op te stellen rapport of advies over de persoonlijkheid van de verdachte.

2.4.2 Voor het verlenen van de machtiging is op grond van artikel 37a lid 6 Sr in ieder geval vereist dat de verdachte wordt verdacht van een misdrijf dat is gericht tegen of gevaar veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam als bedoeld in artikel 38e Sr, en dat het hof vaststelt dat de verdachte weigert medewerking te verlenen aan enig onderzoek als bedoeld in artikel 37a lid 4 Sr. Bij dit laatstgenoemde oordeel moet in ieder geval zijn voldaan aan de – door eisen van subsidiariteit ingegeven – voorwaarden in artikel 1.1, aanhef en onder

i., van het Besluit om de verdachte te kunnen aanmerken als “weigerende observandus”.

2.4.3 Verder volgt uit de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis dat de beoordeling door het hof mede ertoe strekt te waarborgen dat in het voorliggende geval de doorbreking van het medisch beroepsgeheim en de inbreuk op verdachtes – mede door artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden gewaarborgde – recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer, beantwoordt aan de eisen van proportionaliteit. In het kader van deze individuele proportionaliteitstoets moet de rechter dus ook beoordelen of de doorbreking van het medisch beroepsgeheim wordt gerechtvaardigd door de omstandigheden van het concrete geval, waarbij onder meer aandacht kan zijn voor de aard en de ernst van het tenlastegelegde feit en de omstandigheden waaronder dit is gepleegd, wat overigens bekend is over (de persoon van) de verdachte, en de inhoud van het rapport van de multidisciplinaire commissie. De omvang van de motiveringsplicht ter zake is mede afhankelijk van wat door het openbaar ministerie en de verdediging wordt aangevoerd.’

Het hof heeft onder meer het volgende vastgesteld. De verdachte wordt verdacht van de op of omstreeks 7 april 2023 gepleegde feiten moord op zijn ex-partner en het bezit van ‘kinderpornografie’. De psycholoog [betrokkene 4] heeft in een ‘consult strafrechtspleging’ van 2 juni 2023 geoordeeld dat ‘onderzoek geïndiceerd is om meer zicht te verkrijgen op de diagnostiek en mogelijke doorwerking van eventuele stoornisfactoren in het ten laste gelegde’. De verdachte is vervolgens zes weken ter observatie opgenomen geweest in het PBC. In de rapportage van het PBC van 29 januari 2024 komt naar voren dat – door de weigering van de verdachte om medewerking te verlenen aan het onderzoek – de forensisch milieuonderzoeker geen inhoudelijke gesprekscontacten met hem had, dat geen schriftelijke informatie kon worden ontvangen van diverse zorg-/behandelinstellingen, dat de rapporterend psychiater en psycholoog nauwelijks informatie uit eigen gesprekken verkregen en dat test- en neuropsychologisch en medisch onderzoek ook niet werd verricht. De rapportage van het PBC houdt als conclusie onder meer in dat ‘er aanwijzingen zijn voor de aanwezigheid van enigerlei psychische problematiek, en daarmee samenhangend, een nu niet te specificeren mate van risicofactoren binnen en buiten detentie’. De verdachte geeft geen toestemming voor het gebruik van zijn (medische) persoonsgegevens.

Op grond van deze vaststellingen heeft het hof geoordeeld dat de verdachte kan worden aangemerkt als een ‘weigerende observandus’ in de zin van artikel 1.1 aanhef en onder i Besluit adviescommissie gegevensverstrekking weigerende observandi.

Daarnaast heeft het hof overwogen dat er duidelijke aanwijzingen zijn dat bij de verdachte sprake is van een stoornis, en dat de voorzitter van de multidisciplinaire commissie als

bedoeld in artikel 37a lid 6 tot en met 9 Sr AGWO heeft toegelicht dat de in het advies van de AGWO genoemde persoonsgegevens ‘uitermate bruikbaar’ zijn voor de rapporteurs van het PBC ‘als aanvulling op de informatie die al bekend is’ en dat, ‘bij beschikbaarheid van die gegevens, de rapporteurs tot een duidelijke conclusie kunnen komen over de aan- of afwezigheid van een stoornis’.

Op grond van dit alles heeft het hof geoordeeld dat de te verstrekken gegevens een ‘substantiële toegevoegde waarde’ zullen hebben voor nader onderzoek naar, kort gezegd, een stoornis, de toerekenbaarheid en het recidivegevaar, en dat de doorbreking van het medisch beroepsgeheim wordt gerechtvaardigd door een dwingende eis in het algemeen belang. Bij dit oordeel heeft het hof betrokken het standpunt van de raadsman van de verdachte dat de noodzaak voor een machtiging tot het verstrekken van de gegevens niet bestaat. In het licht van wat hierboven is vooropgesteld en gelet op de vaststellingen van het hof over de betekenis die deze gegevens volgens de voorzitter van de AGWO kunnen hebben voor de conclusie van de onderzoekers van het PBC, is dat oordeel toereikend gemotiveerd. Daarbij neemt de Hoge Raad ook in aanmerking dat door de raadsman van de verdachte bij de behandeling in raadkamer in de kern genomen niet meer is aangevoerd dan dat het ‘stuk van [instelling B] (...) veel indruk [maakte]’ en dat het PBC ‘ook veel [heeft] geschreven’.

Het cassatiemiddel faalt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-07-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1043

Zaaknummer: 24/03870

Rechters: D. Bektesevic

Advocaten: V. van den Brink, T. Kooijmans en R. Kuiper

Wetsartikelen: 37a Sr, 37b Sr en 38e Sr

RECHTSPRAAK

Heeft het hof ten onrechte aan betrokkene een hoofdelijke betalingsverplichting voor het gehele bedrag aan wederrechtelijk verkregen voordeel opgelegd?

Heeft het hof ten onrechte aan betrokkene een hoofdelijke betalingsverplichting voor het gehele bedrag aan wederrechtelijk verkregen voordeel opgelegd?

Het cassatiemiddel klaagt over de oplegging door het hof van een hoofdelijke betalingsverplichting aan de betrokkene voor het gehele bedrag aan wederrechtelijk verkregen voordeel.

Als de rechter toepassing geeft aan artikel 36e lid 3 Sr is oplegging van een hoofdelijke betalingsverplichting niet mogelijk, omdat artikel 36e lid 7 Sr die mogelijkheid beperkt tot een betalingsverplichting die haar grondslag vindt in een vaststelling van het bedrag van het wederrechtelijk verkregen voordeel op grond van artikel 36e lid 1 en 2 Sr. Het hof heeft dat miskend. (Vgl. HR 8 oktober 2019, ECLI:NL:HR:2019:1552.)

Het cassatiemiddel slaagt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-07-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:955

Zaaknummer: 22/02747

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en R. Kuiper

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Heeft het hof ten onrechte aan betrokkene een hoofdelijke betalingsverplichting voor het gehele bedrag aan wederrechtelijk verkregen voordeel opgelegd?

Heeft het hof ten onrechte aan betrokkene een hoofdelijke betalingsverplichting voor het gehele bedrag aan wederrechtelijk verkregen voordeel opgelegd?

Het cassatiemiddel klaagt over de oplegging door het hof van een hoofdelijke betalingsverplichting aan de betrokkene voor het gehele bedrag aan wederrechtelijk verkregen voordeel.

Als de rechter toepassing geeft aan artikel 36e lid 3 Sr is oplegging van een hoofdelijke betalingsverplichting niet mogelijk, omdat artikel 36e lid 7 Sr die mogelijkheid beperkt tot een betalingsverplichting die haar grondslag vindt in een vaststelling van het bedrag van het wederrechtelijk verkregen voordeel op grond van artikel 36e lid 1 en 2 Sr. Het hof heeft dat miskend. (Vgl. HR 8 oktober 2019, ECLI:NL:HR:2019:1552.)

Het cassatiemiddel slaagt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-07-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:954

Zaaknummer: 22/02746

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en R. Kuiper

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 36e Sr